

Joël, anomenat Jojo, anomenat Pista de patinatge

EM DIC JOËL MORVIER i he decidit explicar jo mateix la meua història. Fa trenta anys que visc entre diaris o sigui que a mi no m'enredareu. Veig molt bé com deformen la realitat. Prefereixo refiar-me de la meua boca.

Hauria fet seixanta-dos anys a l'abril, el dia 12. Ho dic per informar-vos, perquè no he celebrat un aniversari en ma vida.

Sembla que sóc un home antipàtic. Jo diria, més aviat, que he rebut menys amor i compassió dels que em mereixia. M'acusen en fals. No sóc racista. Tinc els meus valors i, pel que es veu, això molesta.

Sóc tal com m'ha fet la fàbrica de la natura. Diuen que sóc insensible, però al principi no em van pas deixar triar les

opcions i tot i així el cotxe ha anat endavant. Fabricació francesa, voldria precisar.

Si els hem de fer cas, un s'hauria d'entendre per qualsevol nen violat.

Jo també em miro les imatges a la televisió, els atemptats, els accidents, els huracans i els vells que la dinyen per la calor. Res a fer. A mi no m'afecta.

Vaig perdre mon pare quan era prou jove. No sóc pas l'únic. Un pare es mor un dia o altre. No ho dic per ploriquejar, només per explicar-ho.

He viscut alguns anys amb mon oncle Louis en un apartament al pis de dalt d'un bar. Després va petar ell també. Un càncer. Mon pare va tenir una mort tan ximple com la seva vida. Un accident de caça. De fet, amb ell tot havia estat accidental. Fins i tot jo mateix.

Som a Joigny-les-Deux-Bouts fa més de cinquanta anys. Un poble de 4.500 habitants al final d'una línia de RER.¹ Un lloc on no fotreu mai els peus.

Aquí tothom em coneix. Jojo o «Pista de patinatge» per als clients habituals. Em van posar aquest malnom diguem que a causa de la calvície avançada. De tota manera, és recent, perquè d'adolescent tenia unes xolles de por. D'esquena, m'assemblava a la Dalida. Per nostàlgia, conservo els cabells

1-. Réseau Express Régional, sistema de trens urbans de les rodalies de París.

llargs tot i el solar de sobre. Jo era l'amo del cafè Le Balto. No s'hi van trencar les banyes per batejar-lo, no. És el bar-estancuiosc del barri. El pulmó del poble. I la bossa per vomitar-hi.

Durant anys he jugat a fer de psiquiatre de guàrdia. He passat tantes nits escoltant-los parlar dels seus problemes i de les seves històries de figues. Comparat amb el meu bar, el psiquiàtric Sainte-Anne semblaria un saló de te. Jo prou que intentava elevar el nivell de la conversa, però no anava més enllà de les prestacions del *seguru*.

Cada vegada que mirava cap a l'esquerra, amb els colzes sobre la barra, hi havia la Claudine, sempre al mateix lloc. Ja ni la veïem, de tant de temps com passava al mateix lloc. Aquí tothom li deia la Vídua Negra. Expliquen que va enverinar el marit poques setmanes després del casament. Sembla que li va fotre insecticida dins la sopa de carbassa. Cada vegada que s'entrompava, tenia la mania de despullar-se i començava sempre per les mitges. Seré un bon noi i us estalviaré els detalls.

A un que li feia realment fàstic era l'Yves Legendre, el gendre de l'alcalde de Joigny. No és broma: es deia Legendre de debò. No podia suportar més estar a l'ombra del seu sogre. Amb to de confidència, un dia em va acabar confessant que no l'havia votat mai. Jo era l'únic que sabia que Legendre votava els comunistes.

Un dia, a principis de l'estiu passat, em va fer encarregar un abonament a una revista de musculació. Una d'aquestes

per als maníacs del cos inflat, amb pàgines senceres d'anuncis de proteïnes, de l'estil de les que donen als bous als concursos. I, és clar, un tou de fotos de paios musculosos i bronzejats que es freguen oli per tot el cos. Legendre s'hi va enganxar de seguida. S'hi recreava. No vaig voler saber res més. Un altre marica, vaig pensar.

El meu únic moment agradable del dia era pels volts de les set de la tarda, quan passava Madame Yéva a comprar les Gauloises rosses. Divinament carregada. Una dona guapa, i tant. En passar deixava sempre un rastre de perfum, com un gran núvol rosa, un núvol d'amor. Una olor dolça que aturava el temps al bar. I no és que jo sigui un sentimental, però és que Madame Yéva és especial. És la mena de dona que fa venir la inspiració. Em va passar, una o dues vegades, que li fiqués la mà al cul. S'ho va prendre malament de veritat. Em vaig defensar dient que no ho havia fet expressament però em va muntar una escena. Mentre em deia el nom del porc a la cara, jo pensava que tenia un tros de geni i això encara m'atreia més. Viu amb tres homes i són un pitjor que l'altre. Dos fills: un criminal amb gorra i un mongol. I un marit en xandall viciat per la loteria. Si no el deixa, deu ser per les gestes al catre, no hi veig una altra explicació. I no és fàcil: cal imaginació.

La meva Yéva és l'únic que trobaré a faltar ara.

Nedo dins la meva sang, a pèl, en una posició increïble. Pensava que veuria passar la meva vida com una pel·lícula però això és una bestiesa. Només sento veus.

Tanièl, anomenat Tani, Quetur o Inútil total

NO SÓC TURC.

No volen captar la diferència. Es passen l'estona dient-me «Quetur». Però no sóc turc. Sóc armeni. Per part de mare, si més no.

Em dic Tanièl. Ma mare em diu «inútil total» o «sac de merda» gairebé sempre. Segons l'escola, em dic Daniel i pels col·legues sóc només «Quetur». Si l'avi els sentís, sortiria de la tomba i els trencaria la cara d'una cleca ben donada. No tinc res contra els turcs perquè no m'han fet res. Però la meva família no se'ls estima gaire, encara que no m'han explicat mai per què. La vella, quan no vol fer alguna cosa, deixa anar: «Abans aniria al llit amb un turc», i t'hi pots jugar el que vulguis que no ho farà perquè, per

ella, ha de ser pitjor que estirar la pota. Està com un llum, aquesta dona.

N'estic tip d'això del «Quetur». Quan anem a jalar un kebab a l'estació, si el cuiner s'equivoca amb l'encàrrec, els col·legues m'envien a parlar-li en turc però, hòstia, no el parlo. D'altra banda, tampoc parlo armeni.

Em tenen enveja perquè em vaig lligar la Magalie, la rosseta del carrer Acacias. Estaven tots pirats per ella. Sobretot l'Alí. Ell és nou però, com que és àrab i ve dels barris del nord de Marsella, es fa respectar. Li agrada massa enfotre's de la gent. No em mamo el dit, sé que ho fa perquè passin d'ell. Cal dir que, pel físic, l'Alí ho té dur. Les ties no fan més que riure's de la nàpia que té. Diuen que el nas s'ha apoderat de la cara, que el seu nas ha clavat un cop d'estat. D'aquí li ve el sobrenom: Dictador.

Malgrat tot, s'ha ficat tothom a la butxaca. És perquè sap parlar. A mi també m'agradaria saber parlar, però em costa. L'Alí llegeix fins i tot llibres. Per flipar. Crec que a les ties els hi van els paios que llegeixen, els que s'ho munten per colar com si s'interessessin per tot. No parlo de tios com el Pista de patinatge, que se les dóna d'intel·lectual perquè llegeix *Le Parisien*² cada matí.

La cacatua de ma mare odia l'Alí. És el col·lega que més odia, crec. Té una fixació amb ell: diu que fa tota la pinta d'un

2-. Diari francès de tirada nacional, populista i sensacionalista.

que desenterra els morts per buidar-los les butxaques. Li diu «collonets». Quan ell em xiula des del carrer, la vella li escup: l'Alí té un trauma. Un dia li va enviar un gargall ben salat. De bojós: ell ni s'ho creia. Aquesta història va fer el tomb del barri. Una vegada més vaig donar la nota per culpa de la vella. Em té tip. Sí, ma mare és realment vulgar... Es tenyeix de negre fosc com les adolescents i es pinta els llavis vermell foc. Més vermell impossible. I després es pinta una piga al costat de la boca. Es creu que és la Cindy Crawford, la pobra. Ja sé què diu tothom quan la veuen passar. S'assembla una mica a les dones que fan cantonades darrere l'estació. A més, no se li pot dir res, no se li pot fer cap comentari perquè, si ho fas, és la guerra. Deixa anar discursos feministes. De l'estil fa el que vol, és una dona lliure. Sincerament, estic d'acord amb ella, però prou que hi ha dones lliures que es vesteixen normal, oi? Tot el que és lliure de fer és empastifar-se la cara de pintura i posar-se faldilles arran de cul? Preferiria que s'assemblés a la mare de l'Alí. Per mi, així és una mare de veritat. Una mica grassa. Amb vestits llargs. Cap maquillatge. Que només fa olor de sabó i que et pregunta què vols menjar. De les que es preocupen si tornes tard. I que et cuida si estàs malalt. Una mare respectable.

Recordaré sempre la vegada en què l'Alí va enganxar la grip, el vaig anar a veure i sa mare li posava aigua de flor de taronger sobre la cara, el pit i el clatell per fer-li baixar la febre. La meua no ho faria mai: ella és de les de cigarreta als morros,

que quan passa deixa una olor de perfum que pica i que t'ensenya el dit si li toques els nassos. Li mola molt fer-ho. Aixecar el dit. No cal que us ho dibuixi, ja heu entès quin dit vull dir. El posa ben dret i diu:

—Fes-te fotre: seu aquí!

Es passa.

Sóc un bon fill, trobo, a part el merder de la meva habitació i el soroll, sí, però, home, això ho fa tothom. Ho dic perquè, com a mínim, em podria escoltar quan li parlo. Es posa faldilles supercurtes. És una vella, coi, se li veuen les cuixes blanques i se li veuen d'una hora lluny. A les fotos d'Armènia no es vestia pas així. Son pare prou que la devia collar.

No té cap mena de gust. No m'agraden ni els seus vestits, ni el paper pintat de la sala d'estar, ni les cortines. Em fa vergonya convidar la Magalie a casa: no vull que vegi ni ma mare, ni les estovalles, ni el sofà de ratlles, ni mon pare plantat a sobre.

He crescut amb els tios del barri, fins i tot si m'ho havien prohibit, cada vespre travessava el meu barri i entrava al seu territori. Ens ho passàvem teta per allà. És clar, ma mare preferia que anés amb els veïns, els pallassos de les casetes. Aquests són dels que amaguen l'examen amb el colze per no deixar-te copiar.

Al principi, els paios del barri pensaven que jo tenia peles perquè visc en una caseta. Trobaven guai viure aquí. Em deien:

—Almenys teniu l'estació al costat, i el centre de la ciutat també.

Oh i tant! No sé ni si d'això en podem dir ciutat. El mercat a la plaça, l'ajuntament, correus, la farmàcia, el forn de pa, la comissaria, el Balto. És més o menys tot el que hi ha. Per estar segur que ets al 2008, has d'agafar el tren i fer un bon tros. És al RER³ on m'he treballat la Magalie. Ja l'havia clissat feia dues o tres setmanes. M'havia semblat guapa. Una nit la vaig seguir fins al seu carrer i la vaig atacar. Després, la vaig dur a fer un glop al Balto. El Joël, el malparit, la va deixar en ridícul. Va deixar anar que el pare d'ella no estaria gaire content. Ella li va contestar que se li enfotia i que millor que es mirés al mirall perquè a ella no li agradaven els lletjos. El cabró es va posar a cridar que tenien raó tots, que deien que era un pendó. Ella estava a punt de plorar i vam fotre al camp. Li hauria clavat una pallissa, aquell cop, però era el primer dia amb la Magalie i no volia que em prenguéss per un salvatge. El Joël és realment el tipus d'imbècil amb qui et creues dues o tres vegades en ta vida, i poc més. La Magalie l'odiava tant després d'això que durant una setmana anava a pixar davant la porta del bar just abans que obrís. És cert que està una mica tocada del bolet, però molt o poc tots ho estem.

Sigui com sigui, la reputació de les rosses no és perquè sí. No em va costar tant fer-la caure. Dues o tres paraules tendres

3-. Nota número 1.

a l'orella i fet. En el fons no és tan difícil seduir una tia. El que els mola, ho he vist, és ser la primera de ta vida. La que ho ha fet millor, més que les altres. Si li dius, per exemple:

—De totes les ties que he conegut, ets l'única que em fa rodar el cap, no m'havia passat mai abans, és la primera vegada que em sento així...

Bah, foteses d'aquesta mena... els encanta. Envies un tou de sms els primers dies, d'aquesta manera, hi cau de quatre grapes, perquè les titis pensen que els sms són romàntics. De fet, només és barat. A més, els pot tornar a llegir a la nit i imaginar-te, i mentre ella flipa pensant en tu, tu, de fet, evites tot el que toca pagar a part. He perfeccionat la tècnica. Bé, per força arribarà un dia que et dirà que ja no li escrius com abans i aleshores has d'estar preparat i respondre que prefereixes veure-la en viu. Passem a la fase B: vas programant les cites íntimes a llocs ben entaforats. Tipus aparcament de nit. Si superes aquesta fase, ets el rei del mambo.

Home, la Magalie no és només això. He d'admetre que hi passo bons moments, té uns cabells rossos molt bonics, els dits fins, la pell li fa olor de llimona i té la veu dolça.

És important, la veu dolça, perquè n'estic fins als collons de la veu aguda de la cactus de ma mare, que té una merda de *flow* estressant que s'enganxa a les parets. Si un dia us apareix per casa, us farà agafar càncer de timpà.

Ja ni mon germà ho suporta. El Yeznig és una mica retardat mental però no us refieu de les aparences: ma mare està deu vegades més guillada que ell. Mon germà fa coses que no són normals. Repeteix tot el que sent, gairebé paraula per paraula. Una memòria increïble. No parla gaire bé, però si es tracta de repetir, nano, ho broda. No li he posat mai un dit a sobre, al petit, no li he pegat mai excepte una vegada o dues al jardí quan érem crios. La darrera vegada que vaig picar algú va ser precisament per l'embolic de l'insti. Sí, va bé, tinc el petit problema que m'encenc de pressa. Per això m'he quedat sense escola. Li vaig fotre al d'orientació escolar, el senyor Couvret. Porta dos mesos de baixa. Ara em sap greu, ho confesso. Ni tan sols m'ha denunciat. Mon pare em va dir:

—Has tingut sort: deu ser d'esquerres!

Sigui com sigui, espero que li arreglin les dents. Havia de veure'm amb un educador especialitzat per trobar-me un altre insti, però no n'hi ha cap en un radi d'uns quants quilòmetres. M'havia de tragar mitja hora de tren i ho he deixat córrer. Fins i tot mon germà petit treballa. L'altre dia li van fotre el Game Boy amb el seu joc preferit. Quina ràbia. Vaig trobar els paios i els vaig omplir d'hòsties. Un a un. No m'agrada que se'n burlin.

No és idiota, mon germà, només té algunes manies. Per exemple, es compta les dents cada vegada que acaba de menjar: li fa por empassar-se'n una si no està al cas. També necessita

tenir un racó especial per les coses importants, per exemple, té un calaix ple a petar de piles. Són pel Game Boy. El problema és que barreja les piles noves amb les buides. Això fa tornar boja la vella, que les ha de provar totes per triar-les. Però si és el Yeznig no li fot mai crits. És el seu bebè.

A mi em fa pena, però ell passa tota l'estona sol i menja. S'engreixa i juga al flipper del Balto hores i hores. Per culpa del retard mental no té cap noció del temps. Confon abans i després, el passat i el futur. Ma mare s'amoïna i m'envia a buscar-lo. El cabró del Joël no ens avisa mai. També passa que ens el porti la policia. El coneixen i amb ell es comporten. Voldria fer alguna cosa pel Yeznig, però no puc fer gran què per mi mateix. Mons pares ni saben que ja no vaig a l'escola. Surto de casa cada matí a dos quarts de vuit amb la motxilla Von Dutch, però a dins no hi ha ni llibres ni bolis. Només la PSP, el tabac, el paper i la merda.